



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 36/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť L. G., B., ktorou namietal porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 12/2007 zo 4. apríla 2007, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť L. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2007 doručená sťažnosť L. G. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 12/2007 zo 4. apríla 2007.

Sťažovateľ sa domnieva, že súdy nepostupovali v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Sťažovateľ uvádza:

*„Vo veci na Okresnom súde v Komárne vo všetkých štyroch prípadoch, keď bol vynesený rozsudok rozhodoval ten istý predseda senátu. Sťažovateľ má za to, že rozhodne došlo k porušeniu zákona uvedeného v týchto dvoch ustanoveniach Trestného poriadku, nakoľko v dvoch prípadoch všetky dôkazy hodnotil v neprospech sťažovateľa a naopak, v dvoch prípadoch hodnotil dôkazy v prospech sťažovateľa, keď tohto spod obžaloby oslobodil.“*

Sťažovateľ sa domnieva, že postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva a orgán štátu (najvyšší súd) označeným postupom porušil ustanovenie § 382 písm. c) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006, keď dovolanie sťažovateľa odmietol.

Vo svojej sťažnosti ďalej sťažovateľ uvádza, že: *„konštrukcia a odôvodnenie uvedené na str. 5 napadnutého uznesenia NS SR prvý ods., nezodpovedá zákonu. Sťažovateľ v dovolaní de facto nenapadol skutkové zistenia súdov, ale napadol právne posúdenie prípadu tým, že súdy nesprávne posúdili jeho konanie, keď toto konanie subsumovali pod ustanovenie Trestného zákona § 181 d ods. 1 v spolupáchateľstve a § 247 ods. 1 ako pokusu trestného činu a potom v konečnom dôsledku ho za tieto trestné činy odsúdili.“*

Sťažovateľ sa domnieva, že týmto postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a zákonný proces a žiada *„aby Ústavný súd SR d e k l a r o v a l , že uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1Tdo 12/2007 zo dňa 04.04.2007 došlo k porušeniu článku na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v rozpore s §-om 382 písm. c/ Tr. por.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00).

Podstata námietok sťažovateľa smeruje len do oblasti prehodnocovania dokazovania vykonaného pred všeobecnými súdmi s cieľom obnoviť možnosť preskúmania ich rozhodovania. Postup najvyššieho súdu, ktorý sťažovateľ označil ako zásah do jeho práva, ktorého porušenie namieta, má svoj základ v skutkovom zistení a následne v právnom posúdení otázky, či daný skutok sťažovateľa naplnil skutkovú podstatu trestného činu. Sťažovateľ nijako nezdôvodnil, ako malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý a zákonný proces. V súvislosti s tým je potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu, ktorá ustanovuje, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z uvedeného vyplýva, že uplatnené námietky sťažovateľa sú svojím obsahom celkom mimo rámec toho, o čom má ústavný súd právomoc rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd v závere konštatuje, že postupom štátneho orgánu nijako nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008

